

Sygn. akt V Ns 728/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2017 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział V Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Lidia Mierzyńska

Protokolant: Magdalena Waligóra

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 r. w Poznaniu,

na rozprawie

sprawy z wniosku:

M. S.

przy udziale:

(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.,

(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o ustanowienie służebności przesyłu

postanawia:

1. oddalić wniosek o ustanowienie służebności przesyłu na rzecz uczestnika postępowania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.,
2. oddalić wniosek o ustanowienie służebności przesyłu na rzecz uczestnika postępowania (...) Spółki Akcyjnej z siedziba w W.,
3. kosztami postępowania obciążyć wnioskodawcę i na tej zasadzie zasądzić od wnioskodawcy na rzecz:
 - a) (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 4.817 zł,
 - b) (...) Spółki Akcyjnej z siedziba w W. kwotę 4.800 zł.

SSR Lidia Mierzyńska

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 06 kwietnia 2016 r. wnioskodawca M. S. wniósł o ustanowienie na rzecz z uczestnika postępowania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w P. służebności przesyłu obciążającej nieruchomość wnioskodawcy położoną w P., dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. prowadzi księgę wieczystą nr (...).

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że na w/w nieruchomości znajduje się infrastruktura przesyłowa (linia energetyczna średniego napięcia o mocy 15 kV i linia energetyczna wysokiego napięcia o mocy 110 kV)), której właścicielem jest uczestnik postępowania. Wnioskodawca wezwał uczestnika do dobrowolnego ustanowienia w drodze umowy służebności przesyłu za wynagrodzeniem. Do zawarcia umowy nie doszło.

W piśmie z dnia 18 maja 2016 r. uczestnik postępowania (...) Sp. z o.o. wniósł o oddalenie wniosku i obciążenie wnioskodawcy kosztami postępowania.

W uzasadnieniu uczestnik przyznał, że na nieruchomości wnioskodawcy znajdują się urządzenia przesyłowe – linia WN 110kV relacji S. – Ż., która stanowi własność (...) Sp. z o.o. Natomiast linia SN 15kV, jak oświadczył, pozostaje w majątku innego przedsiębiorcy.

Uczestnik podniósł zarzut zasiedzenia służebności, wskazując, że znajdujące się na terenie nieruchomości wnioskodawcy elementy linii WN relacji S. – Ż. zostały wybudowane i podłączone w latach 80–tych XX wieku. Od tego czasu są urządzeniami czynnymi i nieprzerwanie spełniają swoją rolę, jaką jest przesył energii elektrycznej. Tym samym do zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu doszło najpóźniej z końcem marca 2003 r. na rzecz poprzednika prawnego uczestnika – Grupy (...) S.A. przy założeniu dobrej wiary, a z końcem marca 2013 r. przy założeniu złej wiary posiadacza.

Do pisma została załączona m.in. kopia decyzji z dnia 20 września 1982 r., wydanej na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości.

W piśmie z dnia 11 lipca 2016 r. wnioskodawca, ustosunkowując się do zarzutu zasiedzenia służebności, oświadczył, że uczestnik nie wykazał przesłanek owego zasiedzenia, w tym woli wykonywania względem rzeczy określonego prawa, nieprzerwanego posiadania służebności gruntowej, istnienia nieruchomości władnącej przez cały okres posiadania nieruchomości gruntowej. Nadto wnioskodawca zwrócił uwagę na niekonstytucyjność wykładni dopuszczającej możliwość nabycia w drodze zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu.

W piśmie z dnia 30 września 2016 r. wnioskodawca zarzucił, że przedłożona przez uczestnika decyzja uwłaszczeniowa nie spełnia wymogów decyzji administracyjnej, ponieważ nie zawiera oznaczenia organu administracji państwowej, strony, ani podpisu z podaniem imienia, nazwiska i stanowiska służbowego podpisującego. Niezależnie od tego, wnioskodawca wskazał, że w/w decyzja przyznaje przedsiębiorstwu energetycznemu jedynie uprawnienia do wybudowania linii, nie zaś do jej późniejszej, bezpłatnej eksploatacji.

Postanowieniem z dnia 25 października 2016 r. Sąd, uwzględniając wniosek wnioskodawcy, wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

W piśmie z dnia 13 marca 2017 r. uczestnik postępowania (...) S.A. wniósł o oddalenie wniosku oraz o zasądzenie od wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu uczestnik podniósł zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, przy przyjęciu początku biegu zasiedzenia najpóźniej z dniem 01 stycznia 1978 r. Uczestnik oświadczył, że na terenie opisanej we wniosku nieruchomości wnioskodawcy znajdują się linie NN 3kV. Urządzenia te zostały zaprojektowane w 1976 r. i wybudowane w 1977 r., a ich eksploatacja rozpoczęła się z początkiem 1978 r.

Dodatkowo uczestnik oświadczył, że zgodnie z przyjętymi przez niego planami modernizacyjnymi, obejmującymi demontaż urządzeń biegnących przez prywatne działki, sporna infrastruktura przesyłowa znajdująca się na nieruchomości wnioskodawcy zostanie usunięta najpóźniej do końca 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. S. jest właścicielem nieruchomości położonej w P., obręb S., działki nr (...), dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. prowadzi księgę wieczystą (...).

Prawo własności w/w gruntu uzyskali J. i D. małż. S. na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych.

W dniu 20 lutego 2008 r. wnioskodawca M. S. nabył własność w/w nieruchomości na podstawie umowy o dział spadku po J. S. i zniesienia współwłasności w/w nieruchomości.

okoliczności niesporne, a nadto dowód: dokumenty w aktach KW PO2P/00053680/7, wydruk elektronicznej księgi wieczystej – k. 8-9,

Na w/w nieruchomości wnioskodawcy posadowione były elementy infrastruktury przesyłowej – linii energetycznej NN 3 kV, które wchodziły w skład przedsiębiorstwa uczestnika (...) S.A. z siedzibą w W..

We wrześniu 2017 r. urządzenia linii przesyłowej stanowiącej własność (...) S.A. zostały usunięte przez uczestnika z terenu nieruchomości wnioskodawcy.

Od tego czasu uczestnik (...) S.A. z siedzibą w W. nie korzysta z nieruchomości wnioskodawcy.

okoliczności bezsporne, a nadto dowód: mapa – k.10, zeznania świadka D. P. – k. 198-200

Na terenie nieruchomości wnioskodawcy znajdują się elementy infrastruktury przesyłowej - linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia WN 110 kV, wykorzystywane i wchodzące w skład przedsiębiorstwa uczestnika postępowania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P..

Na podstawie decyzji z dnia 13 sierpnia 1982 r., wydanej przez Biuro (...) w P., Zakład (...) uzyskał pozwolenie na budowę linii napowietrznej 110 kV S. – Ż., zgodnie z planem realizacyjnym zatwierdzonym decyzją nr (...) z dnia 25 stycznia 1982 r.

W dniu 20 września 1982 r. Dyrektor Zarządu (...) Terenami w P., działając w imieniu i z upoważnienia Prezydenta Miasta P., wydał decyzję (znak (...)472/4/82) w sprawie zezwolenia na założenie linii energetycznej 110 kV S. - Ż., w której na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz.U. z 1961 r. nr 18, poz. 94) zezwolił Zakładowi (...) na czasowe zajęcie nieruchomości stanowiących prywatną własność wymienionych w tej decyzji właścicieli, w tym poprzedników prawnych wnioskodawcy J. i D. małż. S. – KW nr (...), wymienionych w punkcie I listy właścicieli nieruchomości objętych w/w decyzją administracyjną, w celu budowy linii energetycznej 110kV S. – Ż.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że inwestor dopełnił wszelkich formalności, a w szczególności przedstawił załącznik graficzny do decyzji Biura (...) nr RP-111/30/82 z dnia 25 stycznia 1982 r. i projekt techniczny sporządzony przez Biuro Studiów i (...) w P.. Właściciele w/w nieruchomości zostali prawidłowo zawiadomieni o wszczęciu postępowania i nie złożyli wniosków.

Wśród podmiotów, którym został wysłany odpis decyzji wraz z pouczeniem o odwołaniu zostali wymienieni m.in. D. i J. S. – poprzednicy prawni wnioskodawcy, właściciele nieruchomości nr KW (...).

Decyzja jest prawomocna.

dowód: kopia decyzji z dnia 20.09.1982 r. – k. 53v-54, decyzja z dnia 13.08.1982 r. – k. 55-56

W dniu 12 lipca 1993 r. Zakład (...) w P. został przekształcony w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa, działającą pod firmą (...) Spółka Akcyjna w P..

W dniu 17 grudnia 2002 r. zostały połączone spółki: (...) SA w P., (...) SA w S., (...) SA w Z., Zakład (...) SA w B., Zakład (...) SA w G., w jedną spółkę działającą pod firmą Grupa (...) SA w P..

Od dnia 23 września 2004 r. w/w spółka działa po firmą (...) SA w P..

(...) SA w P. utworzyła spółkę (...) Sp. z o.o. w P., do której w dniu 30 czerwca 2007 r. wniosła aport w postaci zorganizowanej części przedsiębiorstwa - oddziału (...) SA samodzielnie sporządzającego bilans i prowadzącego działalność w zakresie dystrybucji energii elektrycznej.

dowód: odpis KRS, akty notarialne, zarządzenie – k. 35-42, 46, 49-51

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów oraz ich kserokopii poświadczonych za zgodność z oryginałami w sposób zgodny z art. 129 § 2 kpc. Sąd nie miał wątpliwości co do przedstawionych odpisów i uznał je za skuteczny środek dowodowy, stanowiący miarodajną podstawę do dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Należy również zauważyć, że załączone do odpowiedzi na wniosek z dnia 18 maja 2016 r. kopie dokumentów były, wbrew stawianym przez wnioskodawcę zarzutom, czytelne, stąd nie było konieczności zobowiązania pełnomocnika uczestnika do złożenia oryginałów tych dokumentów do akt sprawy.

Sąd dokonał w/w ustaleń faktycznych również na podstawie kserokopii decyzji z dnia 20 września 1982 r. (k. 53v-54).

W piśmie z dnia 13 września 2016 r. pełnomocnik uczestnika (...) Sp. z.o.o., odpowiadając na nałożone na niego zobowiązanie do złożenia oryginału w/w dokumentu lub jego kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem, oświadczył, że dysponuje wyłącznie kopią decyzji z dnia 20 września 1982 r. i mimo podjętych starań nie udało mu się pozyskać oryginału tego dokumentu.

Sąd zwrócił się w związku z tym do Archiwum Państwowego w P. o przesłanie odpisu w/w decyzji lub podanie jakichkolwiek danych lub przesłanie dokumentów potwierdzających wydanie tej decyzji.

W odpowiedzi z dnia 28 września 2016 r. Archiwum Państwowe w P. udzieliło informacji, że w wyniku przeprowadzonej kwerendy nie odnaleziono w zasobach przedmiotowego dokumentu.

Zgodnie z prezentowanym w orzecznictwie stanowiskiem posłużenie się niepotwierdzoną kserokopią jako środkiem mającym posłużyć ustaleniu treści pisemnego dokumentu jest dopuszczalne, kiedy z przyczyn faktycznych uzyskanie dostępu do oryginału lub wypisu/odpisu funkcjonującego na prawach oryginału nie jest możliwe dla strony, a także dla sądu. Wówczas nie zachodzi niebezpieczeństwo obejścia przepisów o prowadzeniu dowodu z dokumentów, a jednocześnie nie doznaje naruszenia prawo strony do dowodzenia swoich racji innymi środkami (przyrządami), które utrwalają obrazy (w tym wypadku obraz dokumentu, którego oryginał lub odpis na prawach oryginału się nie zachował) i mogą posłużyć ustaleniu, czy określony dokument istniał, jaką treść zawierał i od kogo pochodził. Kserokopia jest formą technicznego (z wykorzystaniem fotoelektrycznego) odtworzenia i utrwalenia dokumentów, rysunków i innych dwuwymiarowych elementów graficznych. Nie różni się zasadniczo, jeśli chodzi o rezultat w postaci kopii od fotokopii, która wymieniona została w art. 308 KPC. Wyłączenie możliwości posłużenia się kserokopią dokumentu, którego istnienia i treści nie można inaczej wykazywać prowadziłoby do powstania nie wynikającego z przepisów zakazu dowodowego. (por. postanowienie Sądu najwyższego z dnia 26.11.2014 r., sygn. III CSK 254/13, publ. (...))

Do zarzutów wnioskodawcy zmierzających do wykazania, że dokument z dnia 20 września 1982 r. (k. 53v-54) nie spełnia warunków formalnych dla decyzji administracyjnej, Sąd ustosunkuje się w dalszej części uzasadnienia.

Na miano wiarygodnych zasługiwały zeznania świadka D. P. – pracownika (...) S.A. Jego relacje były jasne i spójne, a nadto nie były kwestowane przez wnioskodawcę. Świadek potwierdził, że we wrześniu 2017 r. linia przesyłowa w/w przedsiębiorstwa została usunięta z nieruchomości wnioskodawcy.

Postanowieniem z dnia 17 października 2017 r. Sąd oddalił wnioski o powołanie dowodu z opinii biegłych, jako że żądanie ustanowienia słuszności przesyła co do zasady nie zasługiwało na uwzględnienie. Bezprzedmiotowe było zatem zlecenie biegłym wyznaczania na mapie przebiegu spornej służebności przesyłu oraz wyliczanie wysokości wynagrodzenia.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 305¹ k.c. nieruchomości można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu).

Jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 kc, właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu. (art. 305² § 2 kc).

(Odnosnie żądania ustanowienia służebności przesyłu na rzecz (...) Sp. z o.o.)

Wnioskodawca domagał się ustanowienia na rzecz uczestnika postępowania (...) Sp. z o.o. służebności przesyłu w związku z korzystaniem przez niego z urządzeń przesyłowych, wchodzących w skład linii energetycznej 110 kV relacji S. - Ż., zlokalizowanych na stanowiącej jego własność nieruchomości położonej w P., dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. prowadzi księgę wieczystą KW (...).

Uczestnik postępowania zakwestionował wniosek co do zasady, podnosząc zarzut, że przysługuje mu tytuł prawny do korzystania ze spornej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści prawa służebności przesyłu. W pierwszej kolejności uczestnik powołał się na decyzję z dnia 20 września 1982 r. w sprawie zezwolenia na założenie nadziemnej linii elektroenergetycznej 110 kV S. - Ż., wydaną na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości.

Obowiązująca w okresie od dnia 05 kwietnia 1958 r. do dnia 31 lipca 1985 r. ustawa z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz.U. z 1961 r. nr 18, poz. 94 z późn. zm) – zwana dalej: u.z.t.u.w., przewidywała, że wywłaszczenie może nastąpić na rzecz państwa, chociaż może się o nie ubiegać zainteresowany organ administracji państwowej, instytucja państwowa lub przedsiębiorstwo państwowe (art. 2 ust. 1 i 2 u.z.t.u.w.). O jego dopuszczalności decydowała niezbędność konkretnej nieruchomości dla ubiegającego się o wywłaszczenie na konkretne rodzaje celów publicznych (art. 3 u.z.t.u.w.). Mogło ono polegać na całkowitym odjęciu lub ograniczeniu prawa własności lub innego prawa rzeczowego na nieruchomości, w odniesieniu do całej nieruchomości lub jej części (art. 4 i art. 5 ust. 1 u.z.t.u.w.).

W okresie obowiązywania powołanej regulacji za „szczególny tryb wywłaszczenia” ustawodawca uważał także instytucję przewidzianą w art. 35 u.z.t.u.w. Przepis ten stanowił, że Organy administracji państwowej, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe mogą za zezwoleniem naczelnika gminy - a w miastach prezydenta lub naczelnika miasta (dzielnicy), zakładać i przeprowadzać na nieruchomościach - zgodnie z zatwierdzoną lokalizacją szczegółową - ciągi drenażowe, przewody służące do przesyłania płynów, pary, gazów, elektryczności oraz urządzenia techniczne łączności i sygnalizacji, a także inne podziemne lub nadziemne urządzenia techniczne niezbędne do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Osobom upoważnionym przez właściwy organ, instytucję lub przedsiębiorstwo państwowe przysługuje prawo dostępu do tych przewodów i urządzeń w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją. (art. 35 ust. 2 u.z.t.u.w.).

Decyzja wydana na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.u.w. była aktem kształtującym treść prawa własności zgodnie z art. 140 kc i prowadziła do trwałego ograniczenia tego prawa, gdyż nakładała na właściciela obowiązek znoszenia stanu faktycznego ukształtowanego przebiegiem urządzeń przez strefę, w której było lub mogło być wykonywane jego prawo.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem decyzja wydana na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.u.w. jest tytułem prawnym dla przedsiębiorcy przesyłowego do stałego korzystania z wymienionej w tej decyzji nieruchomości. Mimo uchylenia ustawy z dnia 12 marca 1958 r. – w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (Dz.U. z 1991 r. nr 30, poz. 126 t.j.) – wydane na podstawie art. 35 u.z.t.u.w. decyzje administracyjne wywołują nadal skutki prawne w stosunku do każdorazowego właściciela gruntu.

Na uprawnienia w stosunku do wyłączonej w ten sposób nieruchomości może powoływać się przy tym nie tylko przedsiębiorca wykorzystujący urządzenia przesyłowe, który instalował je w związku z wydaniem decyzji, ale też każdy kolejny, który uzyskał do tych urządzeń tytuł, a w związku z tym jest odpowiedzialny za ich utrzymanie i eksploatację. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 08.04.2014 r. sygn. akt III CZP 87/13, publ. Biul. SN 2014/4/9; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20.01.2010 r., sygn. III CZP 116/09, publ. Biul. SN 2010/1/10-11).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy uczestnik postępowania, powołując się na uprawnienie do korzystania z nieruchomości wnioskodawcy w zakresie niezbędnym do utrzymania i eksploatacji linii 110 kV relacji S. - Ż., przedłożył do akt sprawy decyzję z dnia 20 września 1982 r., wydaną na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.u.w., zezwalającą Zakładowi (...) – z siedzibą w P. na założenie w/w nadziemnej linii energetycznej przez nieruchomości stanowiące prywatną własność, w tym na terenie nieruchomości, stanowiącej wówczas własność D. i J. małż. S. – poprzedników prawnych wnioskodawcy (por. dokumenty w aktach KW PO2P/00053680/7).

Z załączonych do odpowiedzi na wniosek dokumentów wynika, że aktualnie tytuł prawny do tych urządzeń przesyłowych przysługuje uczestnikowi postępowania – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. (okoliczność bezsporna).

Sąd nie podziela podnoszonych przez wnioskodawcę zarzutów dotyczących niemożności przeprowadzenia dowodu z kserokopii decyzji z dnia 20 września 1982 r. i dokonywania na jej podstawie ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Szczegółowe uzasadnienie tego stanowiska zostało już przedstawione wyżej - w części dotyczącej oceny dowodów.

Przedmiotowy dokument, wbrew zarzutom wnioskodawcy, spełnia warunki formalne przewidziane dla decyzji administracyjnych w art. 107 kpa (w brzmieniu obowiązującym w dniu jej wydania – 20.09.1982 r.). Mianowicie, zawiera oznaczenie organu administracji państwowej, stron, powołanie podstawy prawnej, osnowę i datę decyzji, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, oraz podpis z podaniem imienia, nazwiska i stanowiska służbowego podpisującego. W jej treści zostali wymienieni właściciele gruntów, którym ograniczono prawo własności w związku z budową napowietrznej linii energetycznej 110 kV S. - Ż., wśród których widnieją także poprzednicy prawni wnioskodawcy – D. i J. S. oraz należąca do nich nieruchomość – KW nr (...), przez którą przebiega odcinek w/w linii przesyłowej.

W/w decyzja jest ostateczna, co zostało poświadczane przez Kierownika D. Nabywania Terenów – Wyłączeń i Sprzedaży Lokali w dniu 02 listopada 1982 r.

Przepisy regulujące postępowanie administracyjne (także te z chwili wydania decyzji) nie przewidują procedury nadawania klauzuli ostateczności decyzjom administracyjnym. Klauzula taka nie jest nadawana w drodze decyzji lub postanowienia (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. z dnia 19.02.2014 r., sygn. IV SA/Po 685/13 publ. LEX nr 1437713; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 29.09.2008 r. sygn. II SA/Kr 606/08, publ. LEX nr 517993).

Należy zauważyć, że sądy powszechne nie są uprawnione do poddania kontroli prawidłowości postępowania administracyjnego, w szczególności badania, czy w postępowaniu tym uczestniczyły wszystkie osoby zainteresowane i czy wszystkim tym osobom doręczono odpis decyzji. Wynika to z autonomii postępowania sądowego i postępowania administracyjnego. Badając te kwestie, sąd powszechny wkraczałby bowiem w kompetencje właściwych organów administracyjnych i sądów administracyjnych powołanych do kontroli prawidłowości i legalności decyzji administracyjnych (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2004 r., II CK 47/03, niepubl. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2000 r., III CKN 268/00, OSNC 2001, Nr 1, poz. 10 i z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08, OSNC 2010, Nr 1, poz. 15). Poza tym w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego przyjmuje się, że doręczenie decyzji choćby tylko jednej ze stron postępowania powoduje, iż decyzja wywołuje skutki prawne wobec jej wejścia do obrotu prawnego (zob. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 lipca 1999 r., (...) SA 703/97, niepubl., z dnia 27 sierpnia 1999 r., (...) SA (...), niepubl., z

dnia 19 maja 2006 r., I OSK (...), niepubl. i z dnia 22 czerwca 2007 r., II OSK 239/07, niepubl.) – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 03.07.2015 r., sygn. IV CSK 636/14, publ. LEX nr 1816576.

Należało zatem uznać, że z obrotu prawnym funkcjonuje ostateczna decyzja administracyjna z dnia 20 września 1982 r. (k. 53v-54). Skoro zatem ustawodawca oddał organom administracji kompetencje do wydawania decyzji administracyjnych w trybie art. 35 u.z.t.u.w., uprawniających przedsiębiorstwo przesyłowe do prowadzenia prac opisanych w tym przepisie na terenie cudzych nieruchomości, to wydawane przez te organu decyzje muszą być respektowane przez sądy powszechne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie powołanych przepisów uznał, że uczestnikowi (...) Sp. z o.o. przysługuje na mocy decyzji z dnia 20 września 1982 r. skuteczne wobec wnioskodawcy prawo do korzystania z objętej wnioskiem nieruchomości. Tym samym wniosek o ustanowienie służebności przesyłu nie zasługiwał na uwzględnienie. W konsekwencji bezprzedmiotowa była dalsza analiza podnoszonych przez strony argumentów dotyczących oceny zasiedzenia służebności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w pkt 1. postanowienia.

(Odnosnie żądania ustanowienia służebności przesyłu na rzecz (...) S.A.)

Zgodnie z art. 316 § 1 kpc po zamknięciu rozprawy sąd wydaje, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Powołany przepis znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu nieprocesowym (art. 13 § 2 kpc).

Jak wynika z oświadczenia pełnomocnika uczestnika (...) S.A., potwierdzonego zeznaniami świadka D. P. i niekwestionowanego przez pełnomocnika wnioskodawcy, urządzenia przesyłowe tego przedsiębiorcy zostały usunięte z nieruchomości KW nr (...) we wrześniu 2017 r. Skoro na dzień zamknięcia rozprawy w dniu 17 października 2017 r. na objętej wnioskiem nieruchomości M. S. nie było urządzeń w/w uczestnika, to tym samym w stosunku do niego nie znajdowały zastosowania przepisy art. 305¹ – 305⁴ kc.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w punkcie 2. postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 3 kpc, z uwzględnieniem § 5 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Wprawdzie uczestnik (...) S.A. usunął urządzenia przesyłowe z nieruchomości wnioskodawcy już w trakcie prowadzonego postępowania. Tym niemniej pełnomocnik wnioskodawcy, po uzyskaniu tej informacji, nadal podtrzymywał wniosek o ustanowienie służebności przesyłu również w stosunku do tego przedsiębiorcy.

SSR Lidia Mierzyńska